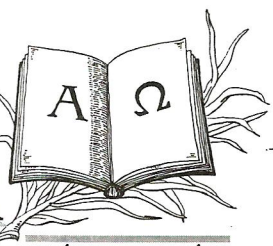

Békehárnok

Baptista Teológia
Budapest
Almási Mihály Könyvtára

1998. NOVEMBER 22.

ALAPÍTVÁ: 1895

XCII. ÉVF. 45. SZÁM

Idő és örökkévalóság

Örökkévalóság vasárnapjára

Az embernek – mióta világ a világ – mindig sok baja volt az idővel. Az idő vagy túl lassan, vagy túl gyorsan múlik. Ha valami pozitív dologra várunk, túl lassú. Ilyenkor azt mondjuk: „alig várom már, hogy...” A gyerek szeretne gyorsan felnőni. Szeretnének gyorsan túlesni a vizsgákon, gyorsan meggyógyulni stb. Életünk delén túl aztán túl gyors az idő. Úgy érezzük, hogy gyorsan öregszünk, a napok csak úgy repülnek. Semmit nem tudunk befejezni. Egyre több a tennivalónk, és egyre kevesebb az időnk.

Az ember – mióta a világ világ – szeretne kitörni az idő korlátaiból. Szeretné meghosszabbítani az életét. A helyes életmódot folytató ember a tudósok – no meg a Biblia – szerint mintegy 120 évet élhet. A súlytalanság állapotában ez a 120 év hozzátétőlegesen 30 évvel meghosszabbítható. John Glenn űrutazása során számos kísérlet között fontos szerepe volt az öregedés vizsgálatának.

Úgy tűnik, hogy a tér és idő elválaszthatatlan. Az embernek – mióta a világ világ – a térrel is gondja van. Szeretne kiemelkedni belőle, de erre sem képes. A tér-idő világ foglyai vagyunk.

Remélem, hogy olvasóim legalább egy ponton vitatkoztak velem, míg olvasták ezt a pár sort. Amit ugyanis eddig írtam, csak részben igaz. Mivel kell vitatkozni? Azzal, hogy az idővel kapcsolatos problémák egykorúak a világgal. A „mióta a világ világ” időmeghatározás hibás. Az ember csak bűnbeesése után találta szembe magát az idővel, a múlandósággal, és elképzelhető, hogy ez a megállapításunk a térre is igaz. „Amely napon eszel, meghalsz”. A „halandóság” nem „örök”. Mai fizikusok és matematikusok kissé másként látják az úgynevezett fekete lyukakat, mint akár csak néhány évtizede. Ma már elképzelhetőnek tartják, hogy a fekete lyukon áthaladhat az anyag, azonban a lyuk másik oldaláról „visszanézve” az a világ, amelyik áthaladt, egészen másként „létezik”. Akkor valóságos, amikor „átért”, előtte csupán a va-

lóságos „árnyéka” volt. – Mintha a Bibliában is hasonló tanításokat találunk.

A földi dolgok az égiek, az igaziak másolatai, képei, árnyékai.

A szentély, a földi „társadalom”, de maga az ember is „másolat”. Az igazi „égi” világ másolata a földi, az ember pedig egyenesen Isten „képére” teremtetett. A földi világ „árnyékvilág”.

Mikor múlik el ez a világ? Amikor elfogy az idő. Hogy fogyhat el az idő? Szubjektíve és objektíve. Elfogy az egyén (az egyed) ideje, és meghal az ember. Elfogy a világ (a téridő világ) ideje, és meghal a világ! Ember és világ átmegegy „fekete lyuk” különleges „gravitációs terén”, és átváltozik. Ezt a metamorfózist úgy is felfoghatjuk, hogy az ember és a világ föltámad. Az új ég és az új föld jelentése új kozmosz, új világ. És ebben az új világban csak új emberek élhetnek. Immár örökké! Az idő „átváltozás” utáni megfelelője az örökkévalóság. Az „új idő” az örökkévalóság. Az út pedig; nos az út: Jézus Krisztus! Ő, aki átment a holtak hazáján. Aki képes volt legyőzni a „fekete lyuk” szuper gravitációját, és túljutott rajta, vissza az Atya Isten országába, az örök új világba, a fény birodalmába, ahol nincs se könny, se fájdalom, se gyász. Ő az, aki legyőzte a halált. Ő az, aki képes bennünket és ezt a vesztébe rohanó világot is átvezetni. Hogy mikor? Szubjektíve bármelyik pillanatban. Objektíve – ami ezt a régi világot illeti: amikor elfogy az idő.

Mindnyájan érezzük, hogy az idő egyre „gyorsabban” száguld. Az emberiség tudásanyaga Krisztus születésétől 1700-ig megduplázódott. 1700-tól 1900-ig – tehát 1700 év helyett mindössze 200 év alatt – újra megduplázódott. Ma a tudományos ismeret 2 év alatt duplázódik meg. Mennyi időnk van? Nagyon kevés! Rendkívüli módon felgyorsult körülöttünk és bennünk minden. Közel van az Úr! Ezt a kevés időt használjuk fel az örökkévalóságba „átvihető” kincsek gyűjtésére.

Dr. Almási Mihály

Titok marad az örök

*A sejtések kontúrjaival
rajzolt egyenes – görbe vonal –
az anyag végpontjain is túl,
hol az értelem lehanyatlik
a törött szárnyú éhes madár,
mely mindig idő után kapkod,
mert tehetetlen, csak vonaglik:
föld térfalába ütközött –
Időt mérő világ tereken
e fogalom megfoghatatlan,
fürgé halként siklik el tova,
hiába feszít a gondolat
nem nyílik rés az ismeretre:
köd – homály őrzi a titkokat,
de a lélek mindegyre jelez...
bent nyit kaput a végtelenre.*

Venyercsán László

